

LBRIS

We know
books

© Editura EIKON
București, Calea Giulești 333, sector 6
cod poștal 060269, România

Difuzare / distribuție carte: tel/fax: 021 348 14 74
mobil: 0733 131 145, 0728 084 802
e-mail: difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: tel: 021 348 14 74
mobil: 0728 084 802, 0733 131 145
e-mail: contact@edituraeikon.ro
web: www.edituraeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de Consiliul Național al Cercetării
Științifice din Învățământul Superior (CNCSIS)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SAVIN, VIOREL

Deși Sfântul Petru era necăjit... / Viorel Savin. - București :
Eikon, 2022
ISBN 978-606-49-0645-8

821.135.1

DTP: Valerian Susan

Editor: Valentin Ajder

VIOREL SAVIN

ROMANELE DIN B.
volumul 7

DEȘI SFÂNTUL PETRU ERA NECĂJIT...

E I K O N

București, 2022

Ciclul „*Romanele din B.*” conține:

- Vol. 1 – *Gresia albastră*, roman holografic, ediție definitivă, Ed. Junimea, 2021.
- Vol. 2 – *Scârba*, în lucru.
- Vol. 3 – *Implozia lui Melec*, roman în versuri, Princeps Edit Multimedia, Iași, 2017.
- Vol. 4 – *Cinesunta – fata cu trecutul amputat* Ed. Junimea, Iași, 2017.
- Vol. 5 – *O zi din viața lui Teofil Avram*, Ed. Paralela 45, 2020.
- Vol. 6 – *Adevărul despre moartea lui Mihai Solomon*, Ed. Junimea, Iași, 2020.
- Vol. 7 – *Deși Sfântul Petru era necăjit...*, Ed. Eikon, Buc. 2022.

- 1 -

Deși Sfântul Petru era necăjit din pricina multelor pozne făcute de oameni pe Pământ, hotărâse totuși organizarea unui meci de fotbal între echipele de îngeri *Raiul de Est* contra *Raiul de Vest*, – pentru distracția alimbarienilor¹. Și, ca de obicei, am fost desemnat să am grijă de aureolele jucătorilor.

Plictisit că pentru micile mele neascultări eram din nou pedepsit să muncesc, în vreme ce alții se distrau după cum le era voia, am invitat doi cocori ce tocmai treceau pe lângă terenul de fotbal, să se așeze în stânga și în dreapta mea, cu rugămintea de a mă ajuta să țin aureolele argintii ale îngerilor jucători; iar ei, foarte săritori, s-au oferit să și le înșire pe gâturile lor lungi. – Aureolele aurii ale celor doi antrenori, sfinții Gava și Pafnutie, le țineam eu însumi în poală, aranjate pe o tablă de cristal.

Arbitrul de centru și cei de margine își păstraseră aureolele pe cap și mă tăvăleam de răs când, la vreun henț, sau la vreun fault, cel de centru își tuflea aureola pe ceafă și striga nemulțumit, către vinovat:

— Bun lucru făcut-ai, nu l-ai mai fi făcut!

Expresia asta ține loc, în mod ipocrit, de ceea ce pe Pământ te deșartă de furie și se numește „înjurătură”. Deși și la noi în

¹ Alimbaria, țară din existența paralelă în care „cei duși” își descarcă, spre evaluare, păcatele, înainte de a fi trimiși în Rai sau în Iad. (De la: *a alimba vb.* l. tr. A descărca o parte din marfa dintr-o navă în altă navă spre a o ușura.)

Alimbaria, în lumea așa-zis paralelă – însă profund legată de cea de pe Pământ –, cât și în Rai după cum mi-am dat seama, la furie exprimările competitorilor sau ale observatorilor lor nu erau întotdeauna tocmai cuviincioase; iar Sfântul Petru, slăvit fie-i numele de-a lungul mileniilor, de cele mai multe ori se prefăcea a nu le auzi.

Scorul ajunsese la trei la unu, iar fanii celor două echipe fluierau de pe margine, strigau cuvinte de îndemn și scandau în delir lozinci ce chemau la distrugerea definitivă a adversarilor, – atmosferă de stadion, ce mai!

Dincolo de terenul de fotbal se vedea arena în care Arhanghelii Mihail și Gavril, în veci fie numele lor viu, făceau instrucție premilitară cu sulitașii și luptătorii cu sabia, – viitorii apărători de nădejde ai zidurilor Raiului.

Undeva, la dreapta arenei, pe un deal ca de vată, așezați pe terase frumos conturate, mii de coriști exersau cu entuziasm osanale dedicate Celui Unic. În depărtare, printre zborurile păsăretului cu penaj multicolor, pe malul oceanului sau pe coastele munților de abur hălăduiau mulțimi de bărbați, de femei și de copii care, după Lauda matinală adusă Celui Unic, se îndeletniceau, fiecare, cu ceea ce i-a plăcut mai mult înainte de a sosi, prin moarte, de pe Pământ, în Alimbaria. Unii jucau jocuri de societate, sau pur și simplu se jucau precum copiii, de-a „Ora zece a sosit, omul negru n-a venit”, de-a „Uliul și puii de găină” sau dansau lălăind cu ochii închiși, ținându-se de mâini în hore întinse până dincolo de orizont, pe când alții beau râuri de tot felul de alcooluri și fumau pe ascuns! Aici este cazul să precizez că, pentru a se evita îmbuibarea populației și glisarea emoțiilor ei către zone nedorite, Marele Areopag instituisese în Alimbaria funcționarea sistemului cartelelor, – pentru mâncare, pentru dulciuri, pentru băutură și chiar și pentru spectacole; sportive, de teatru, de muzică. Fiecare primea la începutul anului cartele pentru plăcerile pentru care, în prealabil, optase.

Această planificare riguroasă era destinată să conserve, pe cât posibil în limitele stabilite, confortul psihic cât și aspectul estetic al împrejurimilor.

În Alimbaria nu existau supraponderali, balabuste sau nemulțumiți.

Cât despre „delicatese” – culinare, băutură, cafea și țigări, chiar și dintre cele interzise –, nu știu cum se făcea, dar cu toate controalele făcute la sânge de sfinții părinți știu că piața subterană era bucușită de ele. Și, ca să o recunoaștem cinstit, funcționa perfect fără cartele.

După cum constatau unii *analști ai fenomenului*, piața subterană avea și o componentă pozitivă, dacă o putem califica așa, deoarece contribuia la netezirea asperităților în relațiile dintre alimbarioți. Cu alte cuvinte, furniza mijloace suficiente pentru susținerea unor *lobby-uri* cu finaluri așteptate. – Numesc aceste acțiuni *lobby-uri*, ca să evit cuvântul dezagreabil *șpăguiri*.

Dar erau și unii alimbarieni care, în așteptarea calificativului definitiv privind calitatea vieții lor pământești și, în consecință, repartizarea lor în Rai sau în Iad, se distrau citind sau ascultând muzică. Existau și mulți dintre cei care își consumau timpul în echipe, jucând fotbal, volei, teatru sau organizând tot felul de debateri privitoare la venirea Apocalipsei Celei Mari, – de neînălțurat se pare, din vina inconștienței pământenilor.

Nu a existat și nu există pic de plictis în Alimbaria.

Fiecare are tot ceea ce își dorește, – mai puțin iubire carnală; fiindcă nimeni, nici oamenii, nici păsările, nici animalele, nici reptilele, nici insectele nu-și aduc aici trupurile, ci își transferă doar imaginile exterioare. Și, după cum bine se știe, imaginile sunt asexuate, – iar iubirea fără sex este ca brânza fără sare.

La fel se întâmplă cu mașinile, cu avioanele, cu locomotivele, cu vapoarele etc., etc., care, după ce pe Pământ sunt casate, nu-și transferă în Alimbaria și structurile metalice din care sunt făcute,

ci numai imaginile lor; pe care alimbarioții le pun în funcțiune și le întrebuințează cu multă satisfacție și folos.

Dar și fructele, băuturile de toate soiurile și mâncărurile, după ce pe Pământ sunt consumate, ajung în Alimbaria tot sub formă de imagini. Aici, pe bază de cartelă, sunt savurate de alimbarioți la restaurantele, terasele și barurile care, la rândul lor, după ce și-au încheiat timpul ce le-a fost dat să existe, au ajuns aici cu toate funcționalitățile. – Viața în Alimbaria este minunată: îndeplătoare, plină de bucurii și, aș putea spune fără să greșesc, cu adevărat fericită.

De ce este fericită?

Cu scop: pentru ca, după primirea Calificativului privind viața lor pe Pământ, aceia care „o cotesc” către Iad să știe ce pierd și să plângă amar, iar aceia care se îndreaptă spre Rai să știe ce fericiri îi așteaptă acolo și să se bucure și mai avan!

Singura nemulțumire care adie peste Alimbaria – și oricât am nega-o, se simte! -, este aceea că „civilizația” alimbariotă a fost și este cu un pas în urmă față de cea de pe Pământ.

Când pământenii au inventat lămpile cu petrol și au aruncat opaițele pe bază de ulei la gunoi, opaițele au ajuns în Alimbaria, – și a fost mare bucurie; când oamenii au inventat becul electric și au aruncat lămpile la gunoi, lămpile au ajuns în Alimbaria, înlocuind opaițele, – și iar a fost mare bucurie; când oamenii au inventat centralele atomo-electrice, cele bazate pe cărbune au fost casate și au ajuns în Alimbaria, – aceasta fiind, în sfârșit, electrificată. A fost bucurie din nou. Dar mică. Fiindcă ne îndoiam că va fi transferată prea curând în Alimbaria și o centrală atomo-electrică! – După cum vă spuneam, necazul nostru este că suntem sortiți să fim mereu cu un pas în urma pământenilor.

Se pare că și neliniștea de care era cuprins în ultima vreme Înalt Prea Sfântul Petru își avea rădăcinile tot în această situație frustrantă, căci, egoiști după cum îi știm, pământenii fabrică tot felul

de mașini, de mobilier și de gadgeturi cu timp mult prea îndelungat de folosință, făcând ca acestea să ajungă în întrebuințarea alimbarienilor după o perioadă insuportabil de lungă de timp; sau, în cel mai fericit caz, să ajungă în urma vreunui accident sau al vreunui război iscat din te miri ce, pe Planetă. Ca urmare, Areopagul i-a cerut Sfântului Petru să folosească „toate butoanele” pe care le avea la dispoziție ca să acționeze în sensul reducerii drastice pe Pământ a duratei de viață a artefactelor; pentru ca să putem beneficia și noi, alimbarienii, cât mai curând posibil, de ele. Și i s-a mai cerut și Sfântului Ilie să trăsnească fabricile care produc lucruri cu durată de viață indecent de lungă. – Însă problema aceasta se află încă în stadiu de dezbateri.

Mugetul lung al mulțimii mă scoase din reverie.

O minge trimisă din ofsaide zburase aura de pe capul arbitrilor de centru și acesta, în timp ce aura i se rostogolea pe gazon, încerca să o prindă, împiedecându-se caraghios în anterior în huiduielile și în hohotele de râs ale spectatorilor. – Pentru neștiutori, precizez că o imagine a unui lucru sau a unei ființe nu poate clinti din loc un lucru sau o ființă, însă poate mișca fără nicio dificultate o altă imagine. Așa cum s-a întâmplat și cu mingea care l-a lăsat pe arbitru fără aură. Deci, vă rog să nu puneți la îndoială faptul hazliu că centralul s-a pomenit cu chelia goală în urletele de satisfacție ale mulțimii!

La sfârșitul meciului care s-a terminat la egalitate – deoarece în Alimbaria nimeni nu are dreptul să rămână nemulțumit, toate competițiile se termină la scor egal! -, am înmănat aurele antrenorilor și jucătorilor și am mulțumit după cuviință cocorilor, pentru ajutor. La rândul lor, cocorii mi-au mulțumit pentru că le-am făcut onoarea de a-i folosi, după care... s-au înălțat cu eleganță și au zburat spre zările unde, desigur, aveau treburi importante de îndeplinit.

Am introdus într-un automat tichetul pentru dulciuri și am primit imaginea unui cornet cu înghețată de cacao pe care am început să o mănânc cu poftă. Apoi, am rugat o alimbariană blondă, superbă, care privea derutată în jur din spatele volanului unui *maserati* ultimul tip, să mă ducă la palatul administrativ. (Făcuse cu câteva ore în urmă un accident teribil la Livorno și fusese transferată în Alimbaria, după cum erau regulile, cu tot cu mașină.)

Pentru început era cam confuză în legătură cu mersul treburilor în lumea nouă pentru ea, și i-am dat câteva coordonate de imediată utilitate. Când am isprăvit cu dădăceala, m-a întrebat cu voce languroasă:

— Ce faci la Palat? Ești vreun înalt funcționar, acolo?

— Nici pe departe. Trebuie doar să-mi iau programul de lucru. Un prooroc mi-a prezis că voi fi trimis în misiune de Păzitor pe Pământ.

— Aaaa, fericitule, te întorci acasă...!

— S-o crezi tu, că sunt fericit. Cine-i trimis pe Pământ este trimis în exil! De fapt, ispășesc o pedeapsă.

— Cu ce ai greșit?

Am privit-o lung și i-am spus:

— La noi, curiozitatea este un mare păcat!

— De ce?

— Pentru că aici încercăm să avem doar prezent și viitor. Iar întrebările, prin firea lor fiind scormonitoare în trecut, nu se pun.

— De ce?

— Iarăși...! i-am reproșat, nemulțumit. Apoi, am continuat: Fiindcă în Alimbaria trăim răspunsurile! Toate întrebările ni le-am pus pe Pământ, și iată ce s-a întâmplat: ne-au adus aici!

— Iartă-mă!

— Nu face nimic.

Ajunsesem pe esplanada palatului și i-am cerut să tragă lângă scările din dreapta.

— Mulțumesc, i-am spus și am asigurat-o că după ce mă voi întoarce din misiune o voi căuta.

Am urcat scările. Eram așteptat.

De cum am intrat prin ușile mari de cristal, un heruvim m-a luat de braț, m-a înălțat iute în zbor până la cerul al nouălea și m-a predat unui serafim care m-a introdus într-o cameră cu ferestre uriașe ce lăsau să se vadă cerurile limpezi, inundate de o lumină caldă.

La un birou mare, făcut dintr-un norișor de culoarea smaraldului, discutau, șezând în fotolii de abur azuriu, Sfântul Petru, în veci fie numele lui laudat, cu Sfântul Ilie și cu Arhanghelii Mihail și Gavril, veșnică fie memoria lor. Sfântul Petru dădu semn că m-a văzut și îmi ceru:

— Du-te la fereastră și spune o rugăciune. Terminăm îndată și, te chem.

Mi-am scos ascultător din buzunar genunchierele, mi le-am tras și m-am așezat pe brânci² la fereastră, cu fruntea rezemată de pervaz. Am început să mă rog Celui Unic să-mi dea minte ca să pot îndeplini întocmai cele ce îmi vor cere Sfinții Părinți. Printre vorbele mele spuse cu nădejde în gând, se strecurau vorbele Prea Fericitilor, distrăgându-mă de la rugă și făcându-mă să cad în păcatul trasului cu urechea.

— A fost dat, spunea Sfântul Petru, ca Alimbaria să fie legată și condiționată fără putință de schimbare, de tot ceea ce se petrece pe Pământ. Acolo se desfășoară evenimentele ce ne țin atenția trează și tot acolo se produc invenții și inovații care, după un timp, ajung și la noi. Într-un fel, putem spune că bunăstarea și progresul Alimbariei depind de bunăstarea și de progresul pământenilor. Dar, de la un timp, pe Pământ, o așa-zisă ideologie a ecologiei umane a început să facă ravagii. Dacă cercetăm în dicționar înțelegem că

² Pe brânci: pe mâini și pe picioare, de-a bușilea, târându-se.

„așa-zisa „nouă știință” studiază legăturile dintre fenomenele sociale și spațiile în care acestea sunt cuprinse. Unii pământeni au ajuns în urma studiilor la concluzii dramatice.

— La ce le trebuie să „studieze” atâta? Se sumeșc! Acesta este păcatul trufiei! Caută să îl concureze, pe orice cale, pe Cel Unic! strigă Arhanghelul Mihail.

— Prea multă lipsă de ascultare la oameni...! constată înciudat și Arhanghelul Gavril.

— He!... se răsuca către el Sfântul Ilie. N-ai vrea Fericirea Ta, să le duci vestea că vor fi pedepsiți pentru păcatele lor? Iar eu, timp de trei zile și trei nopți, aș ține Pământul într-o plasă de fulgere și de trăsnete: ca să-i învățăm minte și să-i aducem la ascultare!

— Oh, nu! Înalt Prea Fericitorilor, nu asta este soluția! îi potoli Sfântul Petru. Să nu uităm că marii gânditori Vasile cel Mare și Fericitul Augustin au recunoscut libertatea omului de a alege dintre cele ce i se oferă. Este adevărat că răul și eroarea sunt rezultate ale alegerilor omului și numai ale lui, dar omul are liber arbitru chiar de la Facere, să nu uităm...! Să nu uităm!

— Și? În cazul acesta, cum procedăm? întrebă Arhanghelul Mihail.

— Cum am stabilit deja! hotărî Sfântul Petru. Proorocul Habacuc ne-a spus că pe Pământ s-a născut și trăiește copilul care, sub numele de Dorian Ecologul, la maturitate va determina omenirea să dea înapoi către primele epoci de dezvoltare. Dacă nu intervenim!

— Adică, acesta va convinge omenirea să se întoarcă la epoca de piatră? mormăi Arhanghelul Mihail.

— Iar Alimbaria va ajunge să fie aprovizionată ca la începuturi? Ca înainte de a o lua noi în administrare? Cu topoare de piatră, cu cuțite de os și cu hoituri de pachiderme și de alte animale? strigă arhanghelul Gavril, revoltat.

— Sunteți pe aproape, Înalt Prea Sfinților. Da. Unii de pe Pământ se agită și îi zic acțiunii acestei noi filozofii anarhice, „întoarcere la natură”.

— Ce porcărie!

— Ce mizerie!...

— Să-i pedepsim!

— După cum bine a sesizat Înalt Prea Sfântul Arhanghel Gavril, dacă acestora li s-ar împlini visul, ar fi o catastrofă pentru noi, spuse cu calm Sfântul Petru. Dar eu voi avea grijă să nu se întâmple asta! De aceea îl și trimit pe Pământ, ca Păzitor al copilului Dorian, pe cinstitul Ioachim de colo, arată Înalt Prea Fericirea Sa către mine, care, continuă el, cu asta își va plăti și anume greșeli. Va sta cât va trebui în preajma celui care ne-a fost semnalat de sfântul prooroc Habacuc, care, să mă ierte Cel Unic: totuși, după cum știm, câteodată... nu o nimerește! Dar se impune să fim prevăzători. Și, să fiu bine înțeles: nu pentru a-i schimba gândul merge cinstitul Ioachim la Dorian, ci pentru a-l observa cu tact. Și pentru a ne informa din timp „cum” și „ce” drum și-a ales! Din păcate, gândirea sănătoasă a copilului va fi mult pusă la încercare. Tot soiul de rătăciți, ținuți în mare cinste de turmele de neștiutori pământeni, vor ambiționa să-l deruteze.

— Dacă îmi îngăduiți, îi trăsesc!

— Nu, Sfinte Ilie! Îndeobște noi pedepsim rătăciții, iertându-i!

— Și cât, Înalt Prea Fericite, să mai iertăm? Cât și până când? se zbârli sfântul.

— Vă mulțumesc! încheie hotărât Sfântul Petru, discuția. Acum aș vrea să rămân cu cinstitul Ioachim.

Sfântul Ilie și Arhanghelii Mihail și Gavril se închinară în fața Lui și se pierdură în ceruri pe fereastra la care eram îngenunchiat.

Sfântul Petru ceru să-i vin în față.

Mi-am scos genunchierele, mi le-am pus în buzunar și m-am apropiat de el, plin de umilință.

— Știi pentru ce te-am chemat?

— Nu știu, Înalt Prea Fericite, m-am prefăcut eu a nu fi auzit ceea ce vorbește cu Înalt Prea Sfinții. Poate, tot pentru pâra Sfântului Sisoe? Că dânsul uită să ierte și mereu mă aleargă cu toiagul printre nori...!

— Și n-are drept? După ce a intrat în Iezerul sfinților ca să se îmbăieze, tu i-ai înlocuit pe mal, pe furiș, anteriorul de cânepă cu unul străveziu, din fire de păianjen. Apoi i-ai strigat să iasă repede și să vină la Palat, că îl aștept. S-a îmbrăcat bietul și, în grabă, nu și-a dat seama de ce i-ai făcut. Gol pușcă, a umblat cântând „*Laudă, mărire, slavă!*”, spre hazul tuturor. Până și cei care erau încolonați să meargă în Iad și-au oprit plânsul și au izbucnit în hohote de râs, de erau gata, gata să-și dea duhul a doua oară!

— A fost o glumă pentru care plătesc încă.

— Și ești nemulțumit pentru că ești pus la plată?

— Doamne, ferește, Înalt Prea Fericite, cum să fiu nemulțumit dacă pedeapsa mi se cuvine? Însă Prea Sfințitul a uitat cum îl păcălea pe Sfântul Antonie, prietenul său cel mai bun? Îi spunea că l-a văzut pe diavol cum i se pișa în castronul cu mâncare, și-apoi, și mai și: se prefăcea că scoală morții de ciumă din morți, de-l făcea pe Sfântul Antonie să îngenuncheze înfricoșat înaintea lui...!

Sfântul Petru râse reținut și-mi spuse cu prefăcută severitate:

— Uite, de aceea: pentru că ești gură bogată, te voi pedepsi și mai abitir. Te voi trimite, cum am zis, ca Păzitor pe Pământ!

Atunci am simțit spaima pe care am mai simțit-o doar în clipa în care mi-am dat duhul și a trebuit să vin în Alimbaria. Am îngenuncheat în fața Lui și l-am rugat să nu mă exileze, fiindcă m-am învățat minte.

Dar el mi-a vorbit părintește și mi-a spus că exilul meu era prefăcut: ca să-l amăgească pe Satan cel Nemernic să nu mă urmărească. Și mi-a mai spus că procedează astfel fiindcă, după prooroci, dacă nu se iau măsuri, nu peste multă vreme Apocalipsa

se va prăvăli nu numai peste Pământ, ci și asupra locurilor unde, deocamdată, hălăduiau mulțime de suflete în așteptarea stabilirii cu dreptate a drumului spre Rai sau spre Iad.

— Te trimet, deoarece ești destul de isteț ca să pui umărul la înlăturarea răului.

— Dar, dacă nu știu ce să fac, cum pot ști să ajut?

— Știi!

— Înalt Prea Fericite, spui că știu ceea ce eu știu că nu știu?!

Eram peste măsură de mirat, dar Înalt Prea Fericitul mi-a strigat, hotărât:

— Așa cum te-a dus mintea să legi cruci de cozile dracilor, de au alergat aceia înspăimântați până s-au uscat ca broaștele-n secetă și alții n-au mai călcat în grădina noastră, așa o să știi și „cum” să te descurci pe Pământ.

Și Înalt Prea Fericitul – nu știu: îi slăbise ținerea de minte sau voia să se asigure că îmi intră bine în cap ceea ce îmi spunea? – începu să-mi descrie din nou cum funcționa Alimbaria și cum era ea dependentă de viața de pe Pământ; cum bunăstarea noastră era condiționată de bunăstarea pământenilor și cum mersul lor înainte asigura și progresul nostru; cum noi eram beneficiarii tuturor descoperirilor și artefactelor terestre care, după ce își sfârșeau într-un fel sau în altul viața pământească, ne reveneau de drept, la fel ca și sufletele oamenilor slobozite la soroc sau smulse de războaie și de pandemii...

— Înțelegi? Dacă pe Pământ nu se mai fabrică nimic, „nimic” vom primi! Niște rătăciți tehu de pe-acolo vor dezrotirea roții istoriei, care până acum s-a rotit normal! Ei susțin că vor întoarce „la natură”. Dar au ales calea greșită: promovează soluții drastice, precum închiderea fabricilor, a uzinelor și a combinatelor și renunțarea la cărbune și la petrol, – despre care au decretat că sunt poluanți și scurtători de viață. Ba unii blamează până și turmele de vite; care, după cum susțin ei, prin digestie ar produce gaz metan